

Lovforslag og den^s finansielle Situation; bagved ligger selvfølgelig den Kendsgerning, at de to Oppositionspartier ikke har Tillid til Regeringen. Saa længe Krigen varede, holdt de Mistilliden indenfor Tændernes Gærde, men nu har de Lov til at lade den træde frem saaledes, at de drager Konsekvensen af den, idet de ikke vil give Regeringen nogen Tillidserklæring, ikke vil give den dette Statslaan, naar den ikke vil tilbagegive den ekstraordinære, den provisoriske konstitutionelle Myndighed, den har faaet; i modsat Fald vilde man jo give Regeringen Decharge, give den Absolution. Dette er ikke Ministerstormeri, men selvfølgelig kan Regeringen og omvendt vi andre ogsaa sige, at hvis der sad en Regering, som vi havde Tillid til, saa var dette Lovforslag ikke nødvendigt, thi saa vilde man være sikker paa, at Regeringen selv vilde fremsætte et fornuftigt Forslag og afvikle klogt. Men netop fordi man ikke har denne Tillid til Regeringen, er Forslaget blevet nødvendigt. Med Hensyn til Begrebet Ministerstormeri vil jeg gøre en personlig Bemærkning. Jeg vil sige, at ifald Ministeriet endelig med Vold og Magt vil begaa Selvmord, ifald Ministeriet vil opgaa i det store Nirvana, hvor alle fromme Sjæle til sidst ender, maa Ministeriet have Lov dertil. Jeg vil heller ikke beklage det, forudsat at den rette Konsekvens deraf bliver draget for vort Fædreland. Den højtærede Finansminister saa forleden Dag, skønt det jo i og for sig ikke ligger for en saa koldsindig Mand at være visionær, Verden igennem en blodrød Taage, og det er muligt, at vi kommer til at se Verden gennem en blodrød Taage. Jeg er i den Retning ligesaa pessimistisk som den højtærede Minister. Jeg er ogsaa enig med den højtærede Indenrigsminister, naar han fremhævede de Vanskeligheder, der vil komme. Men det slog mig under den ærede Ministers Tale, at de to Mænd plæderede i Virkeligheden for en stærk Regering og for en Samlingsregering og plæderede imod sig selv. I samme Øjeblik, de Herrer fremmaner Forholdene saa forfærdelige, de Muligheder, der kan være, saa rædselsfulde, som de Herrer gør, er der i Virkeligheden kun een Ting at sige: at saa gælder det om, at alle de Kræfter her i Landet, der ikke er revolutionære, der ikke er anarkistiske, holder sammen og danner en Regering, holder sammen om dette, at vi ønsker dette Samfunds rolige Udvikling bevaret.

Det, jeg har imod det høje Ministerium, er netop, at det ikke er en stærk Regering. Jeg var villig til i dette Øjeblik, netop fordi

jeg er enig med den højtærede Finansminister, at støtte en hvilken som helst Regering, om den saa havde Horn og Hestehov, forudsat at det var en stærk Regering. Men den ærede Regering er ikke stærk. Jeg vil ikke dvæle meget ved dens parlamentariske Grundlag, for det er nu engang saare svagt. Det er en, to eller tre, eller hvor mange Mand det er, her i Folketinget, — og de græder, — og Landstinget staar op imod dem; men det, der giver Landstinget Berettigelse til at optræde, som det har gjort, er netop den Omstændighed, at Regeringens Flertal i Folketinget er en Tilfældighed. Hvis der overhovedet er nogen juridisk Mening i at have to Ting — og det maa der jo være, det fremgaar af Regeringens egen Grundlov — saa maa denne Mening i hvert Fald være den, at Landstinget faar nogen Myndighed, naar Folketinget omtrent staar lige delt og det Flertal, der er, et Flertal paa nogle faa Mand.

Derfor er Ministeriet ikke en stærk Regering parlamentarisk set. Men, vil man spørge, hvad mener jeg da med en stærk Regering? thi det parlamentariske er jo endelig ikke det afgørende i mine Øjne. Det er en Regering, som har Befolkningens Tillid? Og hvad vil det sige? Hvo dan skal den Regering være, der har Befolkningens Tillid? Det vil sige nedadtil, overfor Underklassen, at der sidder Mænd i den, som har Underklassens Tillid, og ogsaa Underklassens Respekt i den Forstand, at man ved, at disse Mænd vil, naar det kommer til Stykket, hævde Statens Ret og Samfundets Ret ved ethvert Middel, der er nødvendigt. Og opad til vil det sige, at der i den sidder Mænd, til hvem Overklassen og Mellemlklassen har en saadan Tillid, at Regeringen kan paatvinge Mellemlklassen og Overklassen den sociale Lovgivning, som er nødvendiggjort ved, at Europas Arbejderklasse i dette Øjeblik har erklæret det som sin Vilje, at den ønsker at leve under andre sociale Forhold. En saadan Lovgivning har den højtærede Regering ikke Kraft til at føre igennem mod de andre Stænders Ønske. Den er ikke stærk nok. Den har ikke disse Menneskers Tillid. Kun en Regering, hvori der sidder Mænd, der har den danske Bondestands og det danske Borgerskabs Tillid, kan gennemføre den Lovgivning, som ogsaa jeg anser for nødvendig. Derfor er Regeringen efter min Mening ikke en stærk Regering. Og jeg vil sige, at Regeringen har een Svaghed til: Regeringen har nu engang ikke den danske Bondestand med sig, og nu kan vi mene om den danske Bondestands politiske Holdning, hvad vi vil, og jeg vil gerne